

Rette — som Vædringsforslagsstilleren har — i alt Fald efter mit Syn allerede nu kan fastslaa en bestemt Rente af $3\frac{1}{2}$ pCt. Det er vel ogsaa dette Hensyn, som har gjort, at den ærede Forslagsstiller af disse Vædringsforslag har peget paa en, som han synes fremkommelig Vej til at komme til en noget højere Rentehøjelse, nemlig gennem en Overenskomst med de paagældende Debitorer. Det forekommer mig imidlertid, at han ved den Formulering, han har givet Vædringen til § 1, henviser til en mindre praktisk Vej, idet jeg aldeles ikke kan godkende det som nogen Mulighed, at man skulde kunne komme overens med de paagældende Debitorer paa den Maade, som han her har vist Vej til. Debitorerne ville jo aldrig gaa til den lidt forhøjede Rente, naar de ikke ligefrem se sig nøbte til det, og paa den anden Side vil Staten eller Kreditorerne holde fast ved at faa en saa høj Rente som mulig, saa jeg indser ikke, at disse frivillige Overenskomster i Virkeligheden ville vise sig at være praktiske. Jeg kan saaledes ikke anbefale at gaa ind paa de Vædringer, der her foreligge. Det forekommer mig, at jeg med fuld Føje paa Statens Vegne maa modsætte mig, at man saaledes paatvinger Staten en lavere Rentefod her, hvor man baade ved Finanslovens Behandling og ved hele det til Stede værende finansielle Grundlag er gaaet ud fra en 4 pCts Rente, idet man ved at gaa til en saadan Foranstaltning dog paa ingen Maade kan siges at have løst det foreliggende Problem, Oustet om en naturlig og god Nedgang i den her i Landet faktisk eksisterende Rentefod. Jeg tror, at man skal gaa andre Veje. Jeg har allerede peget paa, at jeg anser en Nedgang i Rentefoden for Statsgælden for at være et langt bedre Middel, hvorfor jeg ogsaa er villig til, naar det rette Øjeblik kommer, at have min Opmærksomhed henvendt paa saadanne yderligere Foranstaltninger, og i et saadant Øjeblik atter vil henvende mig til Rigsdagen for at søge dens Sanction hertil.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Alberti): Det ærede Medlem fra Kallundborg (Krabbe), der har stillet Vædringsforslag til dette Forslag, har stillet dette ud fra en ganske fejl Forudsætning. Det ærede Medlem udtalte nemlig, at han havde den Opfattelse, at Hovedforslaget var noget, der ikke kunde føres igennem, noget, som Forslagsstillerne omtrent selv vare paa det rene med, idet Forslaget kun var ment som en Demonstration, som en Anledning til at diskutere denne meget vigtige, denne efter det ærede Medlems egne Ord meget retfærdige Sag.

Det er, som sagt, en fuldstændig fejl Forudsætning, hvorfra det ærede Medlem der er gaaet ud. Vi, som have stillet Forslaget, have troet og haabet paa, at det skulde kunne lade sig føre igennem, og vi have paa ingen Maade ved den Modstand, den meget stærke og, jeg kan føje til, meget uventede Modstand, som Lovforslaget har mødt fra Ministerbordet, kunnet lade os overbevise om, at det skulde være umuligt at gennemføre det. Vi ønske i alt Fald at erfare, hvad dette og tillige det andet høje Ting sige dertil, og vi agte ikke, selv om det ikke skulde lykkes os straks at gennemføre Forslaget, derfor at opgive det eller lade det falde. Naar det ærede Medlem er kommet paa den Tanke, at dette Forslag ikke skulde kunne lade sig føre igennem, at det ikke skulde blive andet end en Demonstration, har han vel nærmest tænkt paa den Modtagelse, som Forslaget fik ved første Behandling fra Ministerbordet. Nu har det ærede Medlem set, hvilken Behandling hans Vædringsforslag har faaet fra den samme Plads, og han vil deraf have forstaaet, at hvis man skal lægge dette til Grund, vil hans Vædringsforslag heller ikke bevirke mere, end at det hele bliver en Demonstration. Naar nu Forholdet altsaa — ingenlunde efter min, men efter det ærede Medlems Mening — maa blive det, at man i en retfærdig Sag har at vælge mellem en stor Demonstration eller en lille, haaber jeg, at det ærede Medlem vil være enig med mig i, at det er bedre at vælge den store Demonstration, og at han af den Grund vil tage sine Vædringsforslag tilbage, hvilket jeg skal henstille til det ærede Medlem. For saa vidt det ærede Medlem ikke skulde mene at kunne gøre dette, vil jeg henstille til det høje Ting at forkaste de stillede Vædringsforslag. Hovedændringen er jo Vædringsforslaget til § 1. Vædringen til § 2 forstaaer jeg meget vel. Tanken er vel den, at naar man kun har med Staten eller statsstyrede Institutter at gøre, behøver man ikke at sætte Straf for Overtrædelser. Deri kan jeg være ganske enig med det ærede Medlem, men saaledes som Forslaget oprindeligt er stillet, vil man saa med adskillige andre end Statsembedsmænd at gøre. Derfor mener jeg, at det er rigtigt at holde fast ved § 2. Men Hovedændringen ligger, som sagt, i Vædringerne til § 1, der gaa i to Retninger, dels i Retning af at indskrænke Omraadet for Lovens Virksomhed, Antallet af de Kapitaler, der komme ind under Lovforslaget, dels i Retning af at indskrænke Virkningerne af Lovforslaget, hvis der i Tidens Løb skulde indtræde andre Forhold